



П. Г. Удхаус

Огненото ухажване на
Мордрид

Халбата тъмна бира едва съдържаше негодуванието си.

– Ама че тъпанар! На всяка маса има поне два пепелника и изобщо от пепелници в този бар не можеш да се разминеш, а той да направи такава безобразие!

Халбата намекуваше за младия джентълмен с разсеян рибешки поглед, който преди малко на излизане от „Въдичарски отдиш“ хвърли фасата си в кошчето за боклук, което избухна в жизнерадостни пламъци. Ние, любителите-пожарникари, бяхме потресени до дъното на душите си. Малката халба с високо кръвно налягане си разкопча яката, а стегнатата в коприна гръд на емоционалната ни барманка госпожица Посълтуейт все още бурно се надигаше.

Само господин Мълинър бе склонен да заеме снизходително становище.

– Трябва да сме справедливи към младежа – отбеляза той и отпи от топлия си скоч с лимон. – В бара няма нито старинен роял, нито безценен бюфет от орехово дърво, които според младото поколение са най-естествените места за гасене на цигари. И поради липса на такива той бе принуден да се спре на кошчето за отпадъци. Също като Мордрид.

– Като кой? – не разбра Уискито със сода.

– Кого! – поправи го госпожица Посълтуейт.

Уискито със сода се извини.

– Един от моите племенници – поетът Мордрид Мълинър.

– Мордрид – замислено каза госпожица Посълтуейт. – Хубаво име.

– И много му отива, защото и момчето е хубаво – чувствително, със замечтани очи и великолепни зъби. Споменавам зъбите, защото събитието, за които ще ви разкажа, се дължат на тях.

– Ухапал ли е някого? – опита се да налучка госпожица Посълтуейт.

– Не. Но ако нямаше зъби, нямаше да отиде на зъболекар, а ако не беше отишъл на зъболекар, нямаше да се запознае с Анабела.

– Анабела коя? – попита пак Уискито със сода.

– Коя Анабела – поправи го отново госпожица Посълтуейт.

– Разказвайте – насърчи го Уискито.

Анабела Спрокет-Спрокет, единствена дъщеря на сър Мъргатройд и лейди Спрокет-Спрокет от имението Смятъринг Хол в графство Уестършир. Макар и крайно небрежен в много отношения (заразказва господин Мълинър), Мордрид не пропускаше да отиде на зъболекар всеки шест месеца и на сутринта, когато започва тази история, тъкмо се бил

настанил в празната чакалня и прелиствал страниците на един „Татлър“ от преди три месеца, когато вратата се отворила и в стаята влязло едно момиче, при вида, на което – или която, ако така предпочита нашата приятелка зад бара – в лявата половина на гърдите му избухнала бомба. „Татлърът“ се залюлял пред очите му и когато Мордрид се свестил, за него вече нямало съмнение, че любовта най-сетне го е споходила.

Повечето Мълинъровци са се влюбвали от пръв поглед, но малко от тях са имали такова великолепно оправдание като Мордрид. Момичето било изумително хубаво и затова именно в първите няколко минути племенникът ми не забелязал нищо друго освен тази красота. Едва когато се отпуснал назад и запрегльщал мъчително като псе, задавило се от кокоша кълка, той осъзнал също така, че момичето изглеждало извънредно тъжно. Чак сега установил, че очите му, докато прелиствало апатично един „Пънч“ от преди четири месеца, преливали от мъка.

Сърцето го свило при тази гледка и тъй като в зъболекарските чакални цари атмосфера, която руши всички бариери на официалния етикет, той се осмелил да я заговори.

– Кураж! – рекъл. – Може да не излезе толкова сериозно, колкото си мислите. Нищо чудно само да ви пхне огледалцето в устата и да реши, че всичко е наред.

Тя се усмихнала – за пръв път, откак се била появила – вяло, но достатъчно, за да го боцне още веднъж право в сърдечната област.

– Не ме е страх от зъболекаря – отвърнала. – Лошото е, че живея много далеч, в дълбоката провинция, и имам възможност да идвам в Лондон само един-два пъти в годината за по няколко часа. Надявах се да имам време да позяпам витрините на Бонд Стрийт, а ето че сега не се знае колко ще чакам тук и дали ще успея да свърша нещо. Влакът ми потегля в един и четвърт.

Всичката джентълменщина на Мордрид подскочила като млада пистърва.

– Ако бъдете така любезна да заемете моето място...

– О, не, в никакъв случай.

– Много ви моля. Аз така обичам да чакам. Това ще ми предостави прекрасната възможност да наваксам непочетеното в пресата.

– Е, щом сте убеден, че нямате нищо против...

Като се има предвид, че Мордрид вече бил готов заради нея да разчеква с голи ръце бълващи огън дракони или да се покатери на най-високия връх на Алпите, за да ѝ откъсне един еделвайс, не му било никак трудно да я увери, че няма нищо против. Така тя влязла преди него и го

дарила с един свенлив поглед, който го размазал от признателност. За да дойде на себе си, запалил цигара и се унесъл в розови видения. Не след дълго момичето излязло от кабинета и Мордрид скочил на крака, като метнал галантно цигарата си в кошчето за боклук.

Тя извикала. Племенникът ми бръкнал вътре и извадил фасата.

– Колко съм загубен! – засмял се той самоукорително. – Вечно забравям и си хвърлям цигарите където не трябва. Много съм разсеян. Тази година успях да запаля две от квартирите си.

Момичето спряло да диша.

– До основи ли изгоряха?

– Е, не... И двете бяха на най-горен етаж.

– И вие ги изгорихте!

– Изгорих ги.

– Виж ти! – изрекло замислено. – Е, довиждане, господин...

– Мълинър. Мордрид Мълинър.

– Довиждане, господин Мълинър. И много ви благодаря.

– Няма за какво, госпожице...

– Спрокет-Спрокет.

– Няма за какво, госпожице Спрокет-Спрокет. За мен беше истинско удоволствие.

Тя излязла от чакалнята, а той след минута вече седял на зъболекарския стол, изпълнен с безпределна тъга. Това не се дължало на дейността, развита от зъболекаря, който само въздъхнал унило и го пуснал да си върви, а на факта, че отсега нататък животът му не будел у него никакъв интерес. Той обичал красивото момиче, но никога вече нямало да го съзре. Поредния типичен случай за кораби, разминали се в чакалнята.

Затова представете си неговото учудване, когато на другия ден следобед получил следното писмо:

Сматъринг Хол

Долно Сматъринг-на-Уисъл

Устършир

Драги господин Мълинър,

Нашата дъщеря ни разказа колко сте бил любезен с нея в чакалнята на зъболекаря. Не мога да Ви опиша колко съм Ви признателна и задължена. Тя така обича да се разхожда по Бонд Стрийт и да диша по стъклата на бижутерските магазини. Ако не

сте били Вие, трябвало е да се лиши от това малко удоволствие за още половин година.

Предполагам, че сте много зает, като всички в Лондон, но ако разполагате с малко свободно време, за мен и моя съпруг ще бъде истинско удоволствие да ни погостувате за няколко дни или дори повече, стига да можете.

С най-добри пожелания
Орелия Спрокет-Спрокет

Мордрид прочел посланието шест пъти за една минута и двацет и три секунди, а след това още седемнайсет пъти, за да може да се опие от всичките му евентуално пропуснати в бързината нюанси. Умозаклучил, че на излизане от кабинета момичето е взело адреса му от секретарката на зъболекаря, и това му доставило двойно удоволствие – първо, поради доказателството, че едно тъй прелестно същество е на всичкото отгоре и съобразително, и второ, защото историята с писмото му се видяла крайно многозначителна. Едно момиче, решил той, не кара майка си да кани мъже в имението им за няколко дни (или дори повече), ако въпросните мъже не са му направили страхотно впечатление.

И той се затичал към най-близката поща, за да изпрати на лейди Спрокет-Спрокет телеграма с уверението, че ще се присъедини към нея още на другия ден. Сетне се върнал да си стегне багажа. Сърцето му напявало пролетни мелодии. На всичкото отгоре поканата пристигнала във възможно най-подходящия момент, тъй като предишната вечер, унесен, както си пушел, в любовни мечтания, той подпалил малкото си гнездо. Макар то все още да било в известен смисъл обитаемо, не можело да се отрече, че овъглените кресла го угнетявали и той с удоволствие щял да се раздели с тях за няколко дни.

Докато пътувал на другия ден с влака, на Мордрид му се струвало, че колелата припявали Спрокет-Спрокет – не Анабела, разбира се, тъй като още не знаел малкото й име, – и със Спрокет-Спрокет на уста той слязъл на малката гара Сматъринг-към-Блимстед-в-долината, където, както го осведомила домакинята в писмото си, се слизало за имението Сматъринг Хол. А като видял, че момичето лично било дошло да го посрещне с двуместната си кола, шепотът Спрокет-Спрокет за малко да прерасне в ликуващ крясък.

Мордрид запазил това си състояние на неземно блаженство може би три минути, докато се возел до нея. Ето ме мен, казвал си той, ето я и

нея, ето ги, значи, двамата заедно, и тъкмо щял да изтъкне колко прекрасно е това (дори можел да го изработи, без да изглежда, че се е разбързал, стига да намекнел например, че много му се искало пътуването им да продължи во веки веков), когато момичето спряло пред една лавка за тютюн и цигари.

– Няма да се бавя – уверило го то. – Обещах на Бифи да му купя цигари. Ледена лапа сграбчила Мордрид за сърцето.

– Бифи?

– Капитан Бифинг, един от гостите ни в „Хола“. И Гъфи ме помоли да му купя тютюн за лулата.

– Гъфи?

– Джак Гъфингтън. Трябва да сте чували това име, ако се интересувате от конни надбягвания. Той беше трети в миналогодишните състезания за националната купа.

– И той ли ви гостува в „Хола“?

– Да.

– Голяма ли е компанията?

– А, не особено. Чакайте да помисля. Значи, Били Бифинг, Джак Гъфингтън, Тед Просър, Фреди Бут – той е шампионът по тенис на графството ни, Тони Мейнпрайс и – ах, да, Олджи Фрип – ловецът на диви зверове, сигурно сте чували за него.

Ледената лапа, сграбчила сърцето на Мордрид, затегнала хватката. С ведрия оптимизъм на млад влюбен той бил решил, че гостуването му ще да представлява едно божествено тридневно усамотение с Анабела Спрокет-Спрокет сред прелестни горски поляни. А ето – по всичко личало, че къщата била претърпана по най-нездрословен начин с подобни нему мъже. Какво ти там подобни нему! Ловци на диви животни... Шампиони по тенис... Състезатели за националната купа... Той вече ги рисувал във въображението си: стройни, мускулести аполони в спортно облекло, Кларк Гейбъл ряпа да яде.

Тук в душата му се промъкнала хилава надежда.

– Предполагам, че ви гостуват също така и госпожа Бифинг, госпожа Гъфингтън, госпожа Просър, госпожа Бут, госпожа Лейнпрайс и госпожа Олджърнън Фрип?

– А не. Те не са женени.

– Никой?

– Никой.

Хилавата надежда се задавила и на бърза ръка издъхнала.

– А! – рекъл Мордрид.

И докато момичето пазарувало в лавката, той се отдал на нерадостни мисли. Фактът, че нито един от тези тръни в задника му не бил женен, го изпълнил със сурово неодобрение. Ако бяха имали елементарна гражданска съзнателност, мислел си той, щяха да са се задомили преди много години и сега вече да са се огънали под задълженията и отговорностите на своите бракове. Ама не! Съсредоточили внимание единствено върху себичните си удоволствия, те най-безчувствено си бяха останали ергени. Ето, именно този дух на безотговорност, решил Мордрид, разяжда като язва душата на Англия.

Не усетил кога Анабела се приближила до него.

– Ъ? – стреснал се той.

– Попитах ви дали си имате достатъчно цигари.

– Да, предостатъчно, благодаря.

– Чудесно. Разбира се, и в стаята си ще намерите пълна кутия. Можете много обичат да пушат в спалните си, нали? Всъщност кутиите са две – едната с ориенталски цигари, а другата с тип „Вирджиния“. Татко лично ги постави там.

– Много мило от негова страна – отвърнал механично племенникът ми и отново потънал в черните си размисли.

Много щеше да ми е приятно (продължи господин Мълинър), ако след като представих Мордрид мрачен, изпълнен с неприятни предчувствия и измъчван от тъмни страхове, сега можех да противопоставя на тази картина как сърдечното гостоприемство на сър Мъргатройд и лейди Спрокет-Спрокет вляло в жилите му нов живот. Освен това нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да разкажа как при пристигането си открил, че Бифитата и Гъфитата, от които акъла си бил изкарал, се оказали невзрачни мухълъвци с физиономии, които не биха могли да внушат сърдечни чувства на нито една сваятна жена.

Обаче ще се придържам към фактите. Макар че домакините го посрещнали радушно – ако щете, дори възторжено, тяхната сърдечност не успяла да го стопли. Съперниците му пък не само че не се оказали мухълъвци, а до един били образци на мъжествена красота. А що се отнася до очевидното обожание, с което се отнасяли към Анабела, то прерязало племенника ми като с нож.

Обаче капакът на всичко бил самият Сматъринг Хол.

Той размазал под петата си и последната надеждичка на Мордрид. Бил от онези често срещани в английската провинция огромни замъци, чиито основатели несъмнено са имали предвид семейства от по двайсет

и пет души плюс поне стотина прислужници. Лесно е да си представим как тези хора си казват, че една къща не е истински дом без достатъчно жизнено пространство. Резултатът бил тази необятна величествена руина. Романтичните натури, изправени лице в лице с нея, веднага рисували във въображението си рицари в доспехи на път за кръстоносни подвизи. По-земните индивиди си казвали: леле, що пари струва да го поддържаш това чудо! А реакцията на Мордрид, като прекрачвал парадния вход, била нещо като призляване и смазващо отчаяние, с което обаче организъмът му вече привиквал.

Как, питал се той, дори ако успее по някакво чудо да си пробия с лакти път до сърцето ѝ през всичките Бифита и Гъфита, ще я взема от дом като този? Разбира се, Мордрид се радвал на задоволително материално състояние и след женитбата имал финансовите възможности да се откаже от ергенската квартира и да се разпростира на по-голяма площ. Дори можел да наеме достойно за съпругата си жилище в района на Мейфеър¹. Но дали след Смагъринг Хол Анабела не би се чувствала като копърка в консерва и в най-просторната лондонска квартира?

Такива скръбни мисли препускали из главата на племенника ми преди, по време и след вечеря. В единайсет часа се извинил, че бил страшно изморен от пътуването, и сър Мъргатройд като примерен домакин го придружил до стаята му, загрижен всичко да е наред.

– Много хубаво правите, че си лягате рано – похвалил го той с присъщия си пряк, сърдечен маниер. – Толкова младежи в днешно време си съсипват здравето с това късно лягане. А вие сигурно ще се преоблечете в халата си, ще изпушите една-две цигари и ще загасите лампата още преди полунощ. Имате ли достатъчно цигари? Заръчах им да заредят стаята. За мен няма нищо по-приятно от пушенето в спалнята. Никой не те безпокои, не ти досажда... Ако желаете да пишете писма, ето там колкото искате хартия. Ето го и кошчето за отпадъци, без което не може. Е, моето момче, лека нощ, лека нощ?

Вратата се затворила и Мордрид, както предсказал домакинът, се преоблякъл в халат и запалил цигара. И макар наистина да се отправил след това към писалището, нямал намерение да слага в ред занемарената си кореспонденция. Възнамерявал да съчини стихове и да ги посвети на Анабела Спрокет-Спрокет. Цяла вечер усещал как тези строфи набъбват и напират в гърдите му и сън нямало да го споходи, докато не освободял

1. Аристократичен район в лондонския Уест Енд, известен със скъпите си хотели, ресторанти и магазини. – Б. пр.

от тях организма си.

До този момент, трябва да спомена, поезията на моя племенник принадлежала към безстрашната модерна школа и се отличавала с прямота и липса на рими, а в сюжетната линия преобладавали разложени трупове и задушено зеле. Но този път, предвид лунната светлина, осребрила балкона на стаята му, той почувствал как мислите му гъмжат от „любов“, „зов“, „чудеса“ и „небеса“.

Очи, започнал Мордрид...
О, устни, продължил по-нататък...
О, поглед, син като небе...
О, обич, о, любов,
за теб съм аз готов...
О, устни сладки...

Той възкликнал ядосано, скъсал листа и го метнал в кошчето.

Очи, в гърдта ми разпламтели,
вий, устни разцъфтели в смях,
тарам-папам-папам-парам-па сплели (горели?)
и па-паримпа-пампа-рампа в грях (страх? без тях?)

Пламтящи в мойта гръд очи,
смях в мен убили сладки устни,
рам-тарам мълчи или бучи,
и парарам-па-дум изкусни.

Очи, вий в мойта гръд пламтите,
със смях убиваш ме, уста,
тарап-парап с кошмари дните,
и прам-парампа-хоп мечта (черта? врата? баща?)

Мордрид изхвърлил и този лист в кошчето и се изправил със сподавен стон. Кошчето било препълнено, ала въпреки това поетичното чувство му подсказвало, че не е постигнал очакваното съвършенство. И решил, че е прозрял каква е причината. Не можеш да седнеш на стола и да чакаш да те обземе вдъхновението – трябва да се разхождаш напред-назад, да си скубеш косата и да щракаш с пръсти. Затова станал с намерението да заснове из стаята, но лунната светлина, струяща през отворения прозорец, сякаш го зовяла. Той излязъл на балкона. Тънещата в мрак тайнствена моравя била само на няколко крачки от него. Мордрид

импулсивно прескочил парапета на балкона.

Постигнатият резултат бил направо чудотворен. Музата му, насърчена от подобрените условия, запретила ръкави и този път Мордрид се погрижил тя да даде незабавен резултат. Една обиколка на зелената площ, и той вече рецитирал следното:

О, вий, очи! О, устни сладки!
И смях, и страх във вас пламтят!
Убийци сте на дните кратки!
Ба-бам-ба-бам-ба морна гръд!

И тъкмо се чудел – защото бил строг съдник на собственото си изкуство – дали последната строфа не се нуждае от поизглаждане, когато погледът му бил привлечен от нещо, което пламтяло като очи, изпълнени със смях и страх, а като се вгледал по-отблизо, установил, че пламтели пердетата на неговата спалня.

Не претендирам, че племенникът ми е във всяко едно отношение хладнокръвен мъж на действието, но дадената ситуация била ежедневие за него и от личен опит знаел какво да предприеме.

– Пожар! – изревал той.

От един прозорец на горния етаж щръкнала нечия глава. Разpoznал в нея капитан Бифинг.

– Ъ? – попитал капитан Бифинг.

– Пожар!

– Какво?

– Пожар! П като Пикадили, О като Оксфорд...

– А, пожар! Добре.

И не след дълго къщата вече бълвала обитателите си.

За голямо мое съжаление в последвалите събития Мордрид съвсем не се проявил в най-благоприятна светлина. Наглият век принадлежи на тясната специализация и ако лишите специалиста от обичайната му среда, той е съвършено безпомощен. Геният на Мордрид, както вече казах, се бе специализирал в предизвикването на пожари. Гасенето им се нуждае от коренно различни качества, които той не притежава. При подпалването на серията от квартири никога не се бе опитвал да играе водеща роля, а се задоволявал с това да помоли портiera да се качи горе и да види какво може да направи. Сега, под лазурния поглед на Анабела Спрокет-Спрокет, той би дал мило и драго, за да ръководи спасителната акция, но трябва да признаем, че многобройните Бифита и Гъфита

просто го изтикали от светлината на прожекторите.

Сърцето му се свивало от болка, като наблюдавал гнусната експедитивност на тези млади мъже. Те домъкнали кофи. Строили се в редица. Фреди Бут скочил, гъвкав като пантера, на балкона, Олджи Фрип се покатерил на една градинска количка и започнал да му подава всичко необходимо. А след като Мордрид, опитвайки се да внесе своята лепта в общия героизъм, се препънал и съборил Джак Гъфингтън, а после прекатурил две пълни кофи върху Тед Просър, те учтиво, но твърдо го по-светвали да се оттегли зад кулисите и да не мърда оттам.

Последвалите десет минути били черни за младежа. Един поглед върху изкривеното от ярост лице на сър Мъргатройд, наблюдаващ операцията по гасенето, му стигал, за да прозре отчаяната тревога на горкия човечец за безопасността на потомственото му имение и ненавистта му към човека, подложил го на такава опасност. Същото се отнасяло и за лейди Спрокет-Спрокет и Анабела. Мордрид прочел отчаянието в погледите им и мисълта, че не след дълго въпросните погледи ще се обърнат към него с безмълвно обвинение, го смразила до мозъка на костите.

След минута-две Фреди Бут излязъл от спалнята и оповестил, че положението е овладяно.

– Изгасихме го! – гордо заявил той и скочил пъргаво на моравата. Знае ли някой чия е тази стая?

На Мордрид му приляло, но пословичната храброст на Мълинърови му вляла сили. Той пристъпил напред – блед и напрегнат.

– Моя! – признал.

Моментално се превърнал в център на вниманието. Шестимата млади мъже впили погледи в него.

– Ваша?

– А, ваша, значи?

– И как стана това?

– От какво се запали?

– Да, наистина – от какво?

– Все някак е започнало – пояснил капитан Бифинг, който се отличавал с бистър ум. – Искам да кажа, че няма как иначе, нали ме разбирате?

Мордрид мобилизирал гласните си струни.

– Ами... пуших... и предполагам, че съм хвърлил цигарата в кошчето, а то беше пълно с хартия...

– Пълно ли? Че защо е било пълно?

– Ами... пишех стихове.

Всеобща озадаченост.

– Какво? – попитал Тед Просър.

– Какво пишел? – недоумявал Джек Гъфингтън.

– Пишел *стихове*? – обърнал се капитан Бифинг към Томи Мейнпрайс.

– И аз така чух – отвърнал не по-малко потресеният Томи Мейнпрайс.

– Този пишел стихове – съобщил Фреди Бут на Олджи Фрип.

– Искаш да кажеш, че пише стихове?

– Да, стихове.

– Ще пукна!

– Дръжте ме, ще падна!

Неприкритото им презрение било неописуемо. Мордрид се смялявал, докато ги слушал. Думата „стихове“ прелитала от уста на уста и присъстващите я изговаряли със силно съскане в началото. Разумът му подсказвал, че те са тъпанари, еснафи и ръбове, които не биха разпознали безценното и прекрасното дори ако им го завреш в очите, но от това не му станало по-леко. Съзнавал, че трябва да ги презира, но никак не е лесно да презираш, когато си по халат и без чорапи, а хладният вятър ти брули глезените. Затова, както казах, само се топял от яд. И накрая, когато видял как икономът се навежда със свити устни към ухото на готвача, който бил малко глух, и след като метнал изпълнен с отвращение поглед към Мордрид, му казал нещо, като произнасял членоразделно сричките, нещо в племенника ми се пречупило.

– Извинете ме, сър Мъргатройд – обърнал се той към домакина, – но неотложна работа ме принуждава незабавно да се прибера в Лондон. Ще замина сутринта с първия влак.

И с тези думи се прибрал в стаята си.

За ношуване в бедствени условия моят племенник няма равен на себе си, защото кой може да се похвали с неговия богат опит? Какво са за него малко пепел и овъглени останки от мебели? Но като се прибрал в спалнята си, един-единствен поглед му стигнал, за да установи, че при тъй създадените условия и дума не можело да става за сън. Да оставим настрана неприятния остър мирис на изгоряла поезия – стаята, благодарение на неспестеното усърдие на Фреди Бут, наподобявала нещо като вътрешен водоем. Килимът бил подгизнал, а върху леглото би могла да се почувства уютно само патица.

Поради тези причини десет минути по-късно Мордрид вече бил в

библиотеката, излегнат удобно на една кушетка с висока облегалка, и в старанието си да постигне забрава усърдно броял овце, прескачащи висок жив плет.

Ала сънят отказвал да го споходи. Пък и дълбоко в себе си не го и очаквал. Когато човешката душа е подложена на средновековни изтезания, тя не е в състояние да се свие на кълбо, да затвори очи и да зачака ни лук яла, ни лук мирисала полагаемите й се осем часа. Можел да брои овце до примаяване, но каква полза от това, когато всяка овца придобивала чертите и формите на Анабела Спрокет-Спрокет и – нещо повече – му хвърляла изпълнен с укор поглед точно преди да се метне през живия плет?

Глождело го разкаяние. Тормозело го диво съжаление за онова, което можело да бъде. Никога не си бил въобразявал, че с всички тези Бифита и Гъфита, дето се препъвали из краката му, е имал шанс по-голям от осем на сто да спечели това прелестно създание, но поне се тешал с мисълта, че и неговото име фигурирало в списъка. А сега вече бил окончателно задраскан. Може да наречете Мордрид заваян, романтичен, непрактичен, но поне имал достатъчно разум, за да осъзнае, че когато се опитваш да направиш благоприятно впечатление на обожавалия обект, няма нищо по-страшни от това да подпалиш дома, където обектът се е родил и израснал, където всяко камъче и тревичка са несъмнено предмет на обожание още от време то, когато обектът е проходил.

И тъкмо стигнал до тази точка в размишленията и се канел да прехвърли през плета двеста трийсет и втората овца, когато – с внезапност, която му подействала като избухнал нитроглицерин – лампите в библиотеката светнали. Известно време Мордрид продължил да лежи разтреперан, след което предпазливо надникнал иззад тъгля на кушетката, за да провери кой го е посетил.

В стаята била влязла процесия от трима души. Най-отпред крачел сър Мъргатройд с поднос сандвичи в ръце, следван плътно от лейди Спрокет-Спрокет със сифон и чаши. Шествието се затваряло от Анабела, която носела шише уиски и бутилки лимонада.

За случайния наблюдател нямало съмнение, че целта на появата им е малък семеен съвет, така че – ако не било едно дребно обстоятелство Мордрид, за чиято природа мисълта да подслушва била отблъскваща като за всички Мълинървовци, би скочил на крака с учтиво „извинете!“ и би понесъл одеялото си в друга посока. Ала дребното обстоятелството било, че преди да легне на дивана, сритал чехлите си под него, и то на недосегаемо разстояние. А благовъзпитаният скромнен Мордрид никога

не би представил пред взора на Анабела босите си крака.

За това продължил да лежи безмълвно, а тишината се нарушавала единствено от съскането на сифона и пукането при отварянето на лимонадите.

Пръв проговорил главата на семейството.

– Туйто! – мрачно заявил той.

Чуло се сподавено „гъл-гъл“ – лейди Спрокет-Спрокет пиела лимо-нада. След това тихият ѝ благовъзпитан глас нарушил мълчанието:

– Да, това е краят.

– Именно краят – тъжно потвърдил сър Мъргатройд. – Вече е безпредметно да ритаме срещу съдбата и лошия късмет. Тук сме и тук ще си изгнем в този проклет мавзолей, дето лапа всяко пени от доходите ми. А ако не беше онази глутница услужливи, гадни малоумници, досега да е изгорял до основи и представителят на застрахователното дружество вече да стои върху още топлата пепел и да пише лелеяния чек. Чумата да ги тръшне тези идиоти! Не, ти видя ли как онзи тиквеник Фрип търчеше като изтърван с кофите?

– Как можех да не го видя! – произнесла с много чувство лейди Спрокет-Спрокет.

– Анабела! – рязко рекъл баща ѝ.

– Да, татко?

– Последните ми впечатления, плод на наблюдателното бащино око, ми подсказаха, че си привлечена от младия Олджърнън Фрип. Държа да те уведомя, че ако допуснеш да се оплетеш в коварните му мрежи или в тези на Уилям Бифинг, Джон Гъфингтън, Едуард Просър, Томас Мейнпрайс и Фредерик Бут, ще го сториш само през трупа ми. След всичко, което изживяхме тази нощ, въпросните млади мъже няма да престъпят повече прага ми. Да се не видят дано и те, и кофите им! Като си помисля само, че можехме да си живеем в Лондон...

– В някое уютно апартаментче... – додала лейди Спрокет-Спрокет.

– На две крачки от моя клуб... – продължил сър Мъргатройд.

– Близо до магазините...

– В съседство с театрите...

– Недалеч от нашите близки и приятели...

– Ако не бяха – обобщил изказванията сър Мъргатройд – злонамерените действия на всички тези Гъфингтъновци, Бифинговци, непоноси-ми Фриповци и изобщо мъже, които не бива да бъдат допускани в близост до кофи, когато една ипотекирана до последната керемида къща тъй прелестно се е подпалила. Трябва да ти призная – продължил

сразеният човечец, – че когато Анабела прояви съобразителност – за което не мога да не я похваля – и оцени великолепните данни на младия Мълинър, аз вече виждах щастливия завършек. Поколения наред Сматъринг Хол плаче за млад мъж, който да използва кошчето за отпадъци вместо пепелник. Бях убеден, че най-сетне ни е споходил нашият ангел-хранител.

– Той направи каквото можа, татко.

– Никой не би могъл да стори повече от него – сърдечно се съгласил съм с Мъргатройд. – Още го виждам как ловко преобръща кофите и се препъва в краката на онези магарета. Примирах от удоволствие, като го гледах как им се пречка. Не си спомням да съм срещал млад мъж, който да ми е вдъхвал повече уважение. Какво като е поет? На поетите нищо им няма! Че то, ако е въпросът, аз самият си падам малко поет. На последния банкет на Верните синове на Устършир съчиних едно стихотворение, което – трябва да ви кажа – предизвика всеобщо възхищение. Прочетох го на момчетата, като си пиехме накрая портвайна, и те ме вдигнаха на ура. В него се говори за една млада дама от Итака, която се държала по-така...

– Не пред мама, татко!

– Май си права, детето ми. Е, аз отивам да си легна. Хайде, Орелия. Ти ще дойдеш ли, Анабела?

– Не още, татко. Искам да поразсъждавам.

– Искаш какво?

– Да помисля.

– А! Да мислиш! Е, добре тогава.

– Но, Мъргатройд – не се предала лейди Спрокет-Спрокет, – никаква надежда ли няма? В края на краищата цигари в къщата колкото щеш. Какво ни пречи да дадем на господин Мълинър още едно кошче...

– Излишно е. Нали го чу да казва, че си заминава с първия влак. Като си помисля само, че никога вече няма да видя този прекрасен младеж... Я, какво става? Ти да не плачеш, Анабела?

– О, мамо!

– Какво има, детето ми? Момичето изхълцало сподадено.

– Мамо, аз го обичам! Още като го видях в чакалнята на зъболекаря, нещо ми стана и веднага разбрах, че той е единственият мъж в моя живот. А ето че...

– Хей! – изревал Мордрид и изскочил иззад кушетката.

Той бил слушал с нарастващо разбиране разговора, който ви предадох, но се въздържал от разкриване на присъствието си, защото, както

вече споменах, краката му били боси. Но това вече било прекалено. Боси или не, той усетил, че е време да вземе участие.

– Нима ме обичаш, Анабела? – извикал той.

Внезапната му поява предизвикала – едва ли е нужно да подчертавам това – несъмнена реакция в присъстващите. Сър Мъргатройд подскочил като пуканка в нагорещен тиган. Лейди Спрокет-Спрокет се затресла като желиран крем. А що се отнася до Анабела, прекрасната ѝ долна челюст увиснала и тя загледала Мордрид, както гледала семейния призрак.

– Наистина ли ме обичаш, Анабела?

– Да, Мордрид.

– Сър Мъргатройд! – обърнал се официално племенникът ми към главата на семейството. – Имам честта да поискам ръката на дъщеря ви. Аз съм само един беден поет...

– Колко беден? – попитал заинтригувано главата.

– Имах предвид Изкуството си – пояснил Мордрид. – Иначе във финансово отношение не съм зле. Бих могъл да издържам Анабела в скромен разкош.

– Взemi я тогава, момчето ми, взemi я. И ще живеете, разбира се – тук старецът преглътнал болезнено, – в Лондон, нали?

– Да. Както впрочем и вие.

Ала сър Мъргатройд поклатил глава.

– Не, с тази мечта е приключено. Вярно, че при определени обстоятелства хранех такава надежда, защото застраховката, трябва да ви призная, възлиза на сто хиляди лири. Но вече се примирих да прекарам остатъка от живота си в тази семейна гробница. Не виждам спасение.

– Разбирам ви – кимнал Мордрид. – Искате да кажете, че нямате капка газ в къщата?

– Газ ли?

– Ако имахте газ – започнал Мордрид с нежен и монотонен глас, – допускам, че тазвечерният пожар, който несъмнено е бил неадекватно ликвидиран, може като нищо да избухне наново и да нанесе далеч по-сериозни поражения. Както често става с пожарите. Ти ги обливаш с кофи вода и мислиш, че си ги потушил, но всъщност през цялото време отдолу е тлеело някакво въгленче и само е чакало сгоден случай да се разпали... да речем, ето тук, в тази стая.

– Или в билиардната – подсказала лейди Спрокет-Спрокет.

– И в билиардната – поправил я сър Мъргатройд.

– И в билиардната – съгласил се Мордрид. – А нищо чудно – кой

знае – и в гостната, и в трапезарията, и в стаите на прислугата, и в кухнята, и в килера, и навсякъде. Но щом нямате газ...

– Момчето ми – прекъснал го със Мъргатройд с пресекаващ глас, – откъде накъде ти хрумна, че не разполагаме с газ? Как можа да си съставиш такова погрешно мнение! Газ да искаш! В мазето кажи-речи друго няма.

– Анабела пък ще ви покаже къде е мазето – допълнила лейди Спрокет-Спрокет. – В случай че ви хрумне да го посетите. Нали, детето ми?

– Разбира се, мамо. Мордрид, мили, нашето мазе много ще ти допадне. Ужасно е живописно. А в случай че се интересува от газ, бих ти препоръчала да хвърлиш и едно око на нашия скромнен запас от хартия и талаш...

– Ангел мой – нежно възкликнал Мордрид. – Ти за всичко се сещаш. Той открил чехлите си и двамата заслизали по стълбата ръка за ръка.

Над тях щръкнала главата на със Мъргатройд, надвесил се над перилата. Кутия кибрит тупнала в краката им като бащина благословия.

КРАЙ

© 1936 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
The Fiery Wooing of Mordred, 1936

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4559>]